

Komentarze Epoch Times na temat Partii Komunistycznej – Część 5

O zmowie Jiang Zemina z Komunistyczną Partią Chin w celu prześladowań Falun Gong

Słowo wstępne

Pani Zhang Fuzhen, wiek 38 lat, była pracownicą Parku Xianhe w mieście Pingdu w prowincji Shandong, Chiny. W listopadzie 2000 roku udała się do Pekinu, by zaapelować o zaprzestanie prześladowań Falun Gong i została uprowadzona przez władze. Według informacji osób znających ten przypadek, policja torturowała i poniżała Zhang Fuzhen, rozbierając ją do naga i goląc jej na głowie wszystkie włosy. Przywiązano ją do łóżka tak, że miała rozpostarte na boki ręce i nogi, przez co była zmuszona załatwiać swoje fizjologiczne potrzeby prosto pod siebie. Później policja zrobiła jej zastrzyk z trującego środka o nieznanym pochodzeniu. Po zastrzyku, Zhang doznała tak silnego bólu, że omal nie oszalała. Zmagala się z tym bólem, dopóki nie zmarła. Świadcami całego zdarzenia byli urzędnicy z lokalnego Biura 610 (raport ze strony internetowej Clearwisdom z dnia 23 lipca 2004 r.)[1]

罗干和610-残害无辜的恶犬 - 民画
Jiang szczuje psem dziecko wykonujące ćwiczenia Falun Gong. Chiński tekst na rysunku mówi „Luo Gan i Biuro 610 – złe psy zabijające niewinnych.” (Epoch Times)

Pani Yang Lirong, wiek 34 lata, mieszkała przy ulicy Beimen w mieście Dingzhou, prefektura Baoding, prowincja Hebei. Jej rodzina była często napastowana i upokarzana przez policję, gdyż praktykowała Falun Gong. Dnia 8 lutego 2002 roku mąż pani Yang, zatrudniony jako kierowca w Biurze Miar i Meteorologii, po nocnym najeździe policji doznał szoku i obawiał się o utratę pracy. Nie mógł wytrzymać niesamowitego nacisku władz. Następnego dnia wczesnym rankiem, wykorzystując sytuację, że ich starsi wiekiem rodzice wyszli z domu, udusił swoją żonę. Yang Lirong zmarła tragicznie, pozostawiając 10-letniego synka. Zaraz po tym, mąż jej doniósł władzom o zaistniałym incydencie. Na miejsce zdarzenia przybyła w pośpiechu policja, by przeprowadzić autopsję na ciele pani Yang, które było jeszcze ciepłe. Podczas tego zabiegu wyjęto z jej ciała wiele organów, które nadal emanowały ciepłem, wciąż krwawiąc. Pracownik Biura Bezpieczeństwa Publicznego w Dingzhou powiedział: „To nie jest żadna autopsja ciała, to jest wiwisekcja!” (raport ze strony internetowej Clearwisdom z dnia 25 września 2004 r.)[2]

W Obozie Przymusowej Pracy w Wanjia w prowincji Heilongjiang, kobieta będąca w siódmym miesiącu ciąży została powieszona na belce. Obie jej dłonie zostały związane grubą liną, którą przerzucono przez rolkę linową przymocowaną do belki. Stołek, na którym stała, został usunięty, po czym sama zawisała w powietrzu. Belka znajdowała się 3-4 metry nad ziemią. Koniec liny przeciągnięty przez rolkę linową był trzymany przez strażników więziennych. Kiedy strażnicy ciągnęli linę, kobieta podciągana była do góry; jak tylko policja

puszczała linę, wtedy gwałtownie spadała na ziemię. Tę ciężarną kobietę dotąd poddawano tej okrutnej torturze, aż poroniła. Niezmiernie okrutnym było także to, że jej mąż zmuszony był patrzeć, jak w ogromnym cierpieniu znosiła te tortury. (raport ze strony internetowej Clearwisdom z dnia 15 listopada 2004 roku, wywiad z panią Wang Yuzhi, która była torturowana przez ponad 100 dni w Obozie Przymusowej Pracy w Wanjia)[3]

Te wstrząsające tragedie miały miejsce w dzisiejszych Chinach. Przydarzają się one praktykującym Falun Gong, którzy są brutalnie prześladowani. Jest to jedynie kilka z licznych przypadków tortur, które miały miejsce w ciągu ostatnich 5 lat podczas ciągle trwających prześladowań.

Odkąd Chiny rozpoczęły reformę gospodarczą w późnych latach siedemdziesiątych, KPCh usiłowała zbudować pozytywny, liberalny obraz samej siebie wśród międzynarodowej społeczności. Jednakże prześladowania Falun Gong przez ostatnie pięć lat, które są krwawe, bezpodstawne, przeprowadzane na szeroką skalę, brutalne i pełne przemocy, pozwoliły społeczności międzynarodowej po raz kolejny być świadkiem ukazania się prawdziwego oblicza KPCh oraz największej hańby dla praw człowieka. Ogół społeczeństwa w Chinach, będąc w złudzeniu, że KPCh się ulepsza i postępuje naprzód, zwykł winić niskie morale policji za okrucieństwa popełniane w ramach chińskiego systemu prawnego i egzekwowania prawa. Jednakże, fakt istnienia tych brutalnych, systematycznych prześladowań Falun Gong, wszechobecnych i występujących na każdym szczeblu społeczeństwa chińskiego, całkowicie rozwił iluzję o poprawie w dziedzinie praw człowieka. Wielu ludzi zastanawia się teraz, jak to jest możliwe, że tak krwawe i gwałtowne prześladowania mogły mieć miejsce w Chinach. Po chaosie Wielkiej Rewolucji Kulturalnej sprzed 20 lat, porządek społeczny ustabilizował się. Dlaczego Chiny ponownie wkroczyły w kolejny, podobny cykl koszmarnych wydarzeń? Dlaczego Falun Gong, który podtrzymuje zasady: „Prawdy, Miłosierdzia i Tolerancji” szerzony w ponad 60 krajach na świecie, jest prześladowany tylko w Chinach i nigdzie indziej? Jaki jest związek pomiędzy Jiang Zeminem i KPCh w świetle tych prześladowań?

Jiang Zeminowi brakuje zarówno kompetencji, jak i moralnej prawości. Bez precyzyjnie dostrojonej maszyny przemocy, jaką jest KPCh, działającej w oparciu o przemoc i oszczerstwa, nigdy nie byłby on zdolny do rozpoczęcia tych aktów ludobójstwa, które opanowały całe Chiny, i które również przenikają za granicę. Podobnie, KPCh nie wystąpiłaby tak łatwo przeciwko obecnemu biegowi trendów historycznych oraz środowisku stworzonemu przez siebie w drodze reform gospodarczych i prób połączenia się ze światem; jedynie samowolny dyktator, taki jak Jiang Zemin, który zdecydowany był przeforsować swoją wolę, mógł tego dokonać. Zmowa i rezonans występujące pomiędzy Jiang Zeminem, a złym upiorem KPCh, spotęgowały okrucieństwo prześladowań do niespotykanego rozmiaru. Jest to podobne do oddźwięku, jaki występuje pomiędzy odgłosami sprzętu do górskiej wspinaczki na zalegającym śniegu, który może spowodować lawinę i w konsekwencji doprowadzić do katastrofy.

I. Podobna przeszłość stwarza takie samo poczucie kryzysu

Jiang Zemin urodził się w 1926 roku; w czasie niepokoju i klęski. Tak jak KPCh zataja swoją krwawą historię, Jiang Zemin w ten sam sposób tuszuje przed Partią i ludnością swoją historię bycia zdrajcą Chin.

W roku, w którym Jiang Zemin miał 17 lat, anty-faszystowska wojna światowa szalała już na dobre. Kiedy patriotyczna młodzież szła na linię frontu jeden po drugim, by walczyć z Japonią i ocalać Chiny, Jiang Zemin zdecydował się na uzyskanie wyższego wykształcenia. W 1942 roku wstąpił na Uniwersytet Centralny w Nanjing, który został założony przez marionetkowy reżim Wang Jinwei będący pod kontrolą Japończyków. Jak

wykazały badania śledcze prowadzone przez różne źródła, prawdziwym powodem (nie pójścia na front walki) było to, że biologiczny ojciec Jiang Zemina - Jiang Shijun, był kiedyś wysokiej rangi oficerem w anty-chińskim departamencie propagandy armii japońskiej, po tym jak Japonia zajęła prowincję Jiangsu podczas inwazji na Chiny. Jiang Shijun był prawdziwym zdrajcą Chin.

W sensie zdrady i nikczemności, Jiang Zemin i KPCh wyglądają tak samo; są tak bardzo wyzuci z wszelkich odruchów uczuć i sympatii wobec Chińczyków, że ważą się bezczelnie mordować niewinnych ludzi.

W celu przeniknięcia do KPCh, by zdobyć korzyści dla własnego wzbogacenia się i pozyskania pozycji, po tym, jak KPCh wygrała wojnę domową, Jiang Zemin sfabrykował informacje, kłamiąc, że był zaadoptowany i wychowany przez swojego wujka Jiang Shangqinga, który w młodym wieku dołączył do szeregów KPCh, a później został zabity przez bandytów. Dzięki sfabrykowanej historii rodzinnej, był on w stanie awansować zaledwie w ciągu kilku lat z nisko postawionego urzędnika na Deputowanego Ministra w Ministerstwie Przemysłu Elektronicznego. Awans Jianga nie był zasługą jego kompetencji, ale zdobyty został dzięki prywatnym koneksjom i układom. W czasie piastowania urzędu Sekretarza KPCh w Szanghaju, Jiang Zemin nie szczędził wysiłku w wyrabianiu sobie układów u magnatów KPCh, takich jak Li Xiannian i Chen Yun[4], którzy przyjeżdżali co roku do Szanghaju na obchody Festiwalu Wiosny. Nawet jako Sekretarz Partii w Szanghaju, pewnego razu czekał przez kilka godzin zanurzony w głębokim śniegu, by osobiście wręczyć tort urodzinowy dla Li Xiannian'a.

Masakra na placu Tiananmen, która rozegrała się w dniu 4 czerwca 1989 roku, była kolejnym punktem zwrotnym w życiu Jiang Zemina. Został on wówczas Sekretarzem Generalnym KPCh poprzez zamknięcie na skutek jego wstawiennictwa, liberalnej gazety *World Economic Herald* i umieszczenie przywódcy Kongresu Ludowego, Wan Li, w areszcie domowym, przyczyniając się tym samym do poparcia masakry na placu Tiananmen. Jeszcze zanim masakra miała miejsce, Jiang Zemin wysłał do Deng Xiaopinga tajemny list, wysuwając w jego treści żądania, by podjęto „zdecydowane środki” wobec tłumy studentów, gdyż w przeciwnym razie „zarówno państwo jak i Partia zostaną ujarzmione”. Przez ostatnie 15 lat Jiang przeprowadzał nieokiełznane tłumienie i mordowanie wszystkich dysydentów i grup posiadających niezależne poglądy, zawsze w imieniu „stabilności, jako nadrzędnego priorytetu”.

Odkąd Rosja i Chiny rozpoczęły w 1991 roku przegląd wspólnej granicy, Jiang Zemin w pełni zatwierdził inwazję Chin przez Cara i były Związek Radziecki, całkowicie akceptując wszystkie nierówne traktaty pomiędzy Rosją a Chinami od czasu podpisania Traktatu w Aigun. Jiang Zemin osobiście na stałe zrzekł się na korzyść Związku Radzieckiego obszaru ziemi obejmującego obszar ponad milion kilometrów kwadratowych.

Osobista historia Jiang Zemina, udającego sierotę - męczennika KPCh, podczas gdy w rzeczywistości był on najstarszym synem zdrajcy Chin, była wzorowana na przykładzie fałszu KPCh; jego poparcie masakry na placu Tiananmen w dniu 4 czerwca i tłumienia ruchów demokratycznych oraz wierzeń religijnych, jest osobistym przejęciem praktyki mordowania KPCh. Tak, jak KPCh była niegdyś pod dowództwem Związku Radzieckiego jako filia Międzynarodówki Komunistycznej na Dalekim Wschodzie, tak teraz Jiang Zemin rozdający ziemię za darmo, stosuje praktykę zdrady, tak charakterystyczną dla KPCh.

Jiang Zemin i KPCh dzielą podobne, haniebne pochodzenie i historię. Z tego też powodu podzielają przenikliwie uczucie niepewności, co do sprawowania swojej władzy.

II. Zarówno Jiang Zemin, jak i KPCh jednakowo obawiają się „Prawdy, Miłosierdzia i Tolerancji”

Historia międzynarodowego ruchu komunistycznego została napisana krwią setek milionów ludzi. Prawie każdy komunistyczny kraj przeszedł przez proces podobny do tłumienia kontrrewolucji przez Stalina w byłym Związku Radzieckim. Miliony, a nawet dziesiątki milionów niewinnych ludzi zostało wymordowanych. W 1990 roku były Związek Radziecki rozpadł się, a Europa Wschodnia przeszła przez okres drastycznych zmian. Blok komunistyczny z dnia na dzień stracił więcej niż połowę swojego terytorium. KPCh wyciągnęła wnioski z tej nauki i zorientowała się, że hamowanie represji i pozwalanie na wolność słowa równało się szukaniu własnej zagłady. Jeśli by pozwolono ludziom swobodnie się wypowiadać, to jak KPCh mogłaby ukryć fakty swoich krwawych okrucieństw? Jak mogłaby usprawiedliwić ideologię fałszu? Jeśli by zaprzestano represji i ludzie byliby wolni od grózb i strachu, czy nie odważyliby się wybrać życia i poglądów innych niż komunistyczne? W takim wypadku, w jaki sposób Partia Komunistyczna mogłaby utrzymać podstawy socjalne niezbędne do jej przetrwania?

KPCh pozostaje w zasadzie taka sama, bez względu na powierzchowne zmiany, jakich mogła dokonać. Po masakrze na placu Tiananmen Jiang Zemin krzychał, by „wyeliminować jeszcze w fazie zarodkowej jakiegokolwiek niestabilne czynniki”. Skrajnie przerażony twierdził, że nigdy nie zaniecha kłamstw wobec społeczeństwa i dalej będzie kontynuować stosowanie represji wobec ludzi aż do ich całkowitego ubezwłasnowolnienia.

W tym właśnie okresie w Chinach została publicznie udostępniona praktyka Falun Gong. Na początku Falun Gong był postrzegany przez wielu jako rodzaj qigong (tradycyjne chińskie ćwiczenia) z wyjątkowo mocnym rezultatem w utrzymywaniu zdrowia i kondycji fizycznej. Później, ludzie stopniowo zorientowali się, że esencją Falun Gong nie jest jedynie wykonywanie pięciu łatwych zestawów ćwiczeń. Istotą praktyki jest natomiast nauka dążenia do stawania się coraz lepszymi ludźmi w oparciu o zasady „Prawdy, Miłosierdzia i Tolerancji”.

Falun Gong uczy „Prawdy, Miłosierdzia i Tolerancji”; Partia Komunistyczna głosi „Kłamstwo, Nienawiść i Walkę”

Falun Gong propaguje „Prawdę”, włączając w to mówienie tylko prawdy i czynienie rzeczy zgodnych z prawdą. KPCh opierając się na kłamstwach poddaje ludzi „praniu mózgu”. Jeśli wszyscy zaczęliby mówić prawdę, społeczeństwo dowiedziałoby się, że KPCh wyrosła dzięki łasce Związku Radzieckiego, morderstwom, porwanom, w razie konieczności ucieczkom, plantacjom opium, przywłaszczając sobie chwałę walki z Japonią, itd. KPCh powiedziała raz, że „Bez kłamstwa nic znaczącego nie da się osiągnąć”. Po zagarnięciu władzy, KPCh rozpoczęła kolejny ruch polityczny i zaciągnęła niezmierną ilość krwawych długów. Propagowanie prawdy oznaczałaby oczywistą zagładę KPCh.

Falun Gong propaguje „Miłosierdzie”, włączając w to najpierw myślenie o innych i bycie życzliwym wobec innych, niezależnie od okoliczności. KPCh zawsze przemawiała za „brutalną walką i bezlitosnymi uderzeniami”. Modelowy bohater KPCh - Lei Feng, powiedział: „Powinniśmy traktować naszych wrogów bezlitośnie i chłodno jak sroga zima.” W rzeczywistości KPCh nie tylko traktowała wrogów w ten sposób; własnych członków wcale nie traktowała lepiej. Założyciele KPCh, najwyżsi dowódcy i marszałkowie, a nawet przewodniczący kraju, wszyscy byli bezlitośnie przesłuchiwanymi, brutalnie bici i torturowani przez ich własną Partię. Rzeź tak zwanych „wrogów klasowych” była tak brutalna, że aż nie jednemu jeżył się włos na głowie. Jeśli „Miłosierdzie” dominowałoby w społeczeństwie,

masowe ruchy opierające się na „występkach”, tak jak te zainicjowane przez KPCh, nigdy nie mogłyby mieć miejsca.

Książka *Manifest Komunistyczny* głosi, że historia każdego społeczeństwa, to historia walk klas. Obrazuje to koncepcje historii i świata Partii Komunistycznej. Falun Gong głosi, że w momencie konfliktu należy poszukiwać wewnątrz samego siebie, by znaleźć własne niedociągnięcia. Wgląd w samego siebie i samoopanowanie całkowicie różni się od filozofii walki i ataku KPCh.

Walka jest głównym środkiem za pomocą, którego Partia Komunistyczna zyskuje polityczną władzę i przetrwanie. Partia Komunistyczna okresowo wszczyniała ruchy polityczne skierowane przeciwko określonej grupie ludzi w celu doładowania się i „ożywienia rewolucyjnego ducha walki”. Proces ten powtarzał się wraz z przemocą i kłamstwami celem wzmocnienia i odnowienia strachu u ludzi tak, by można było utrzymać władzę.

Z ideologicznego punktu widzenia filozofia, na której Partia Komunistyczna oparła swoje przetrwanie, jest całkowicie różna od tego, co naucza Falun Gong.

Ludzie z prawymi przekonaniami są nieustraszeni, podczas gdy KPCh opiera się na strachu ludzi w celu utrzymania władzy politycznej

Ludzie, którzy rozumieją prawdę, są nieustraszeni. Chrześcijanie byli prześladowani przez ponad 300 lat. Wielu chrześcijan zostało zgładzonych, spalonych żywcem lub utopionych, a nawet wydanych na pożarcie lwom; jednak nie odstąpili oni od swoich przekonań. Kiedy w historii buddyzm doznawał zakłóceń dotyczących Dharmy, buddyści również demonstrowali swoją wierność w podobny sposób.

Jednym z ważnych celów ateistycznej propagandy jest spowodowanie, by ludzie wierzyli, że nie istnieje ani niebo, ani piekło, i że nie istnieje coś takiego jak spleta karmy, czy pokutowanie za grzechy, po to, by ludzie nie byli dłużej ograniczani przez swoje sumienia. W zamian tego skupiliby się na dostatkach i wygodzie, będącymi namacalną rzeczywistością tego świata. Słabościami ludzkiej natury można manipulować, przez co Partia Komunistyczna może używać zastraszania i stosowania pokus, by w pełni kontrolować ludzi. Ludzie, którzy posiadają przekonanie do wiary, są w stanie wyjrzeć poza życie i śmierć. Nie są zwodzeni przez świat doczesny. Lekko traktują pokusy świata materialnego oraz zagrożenia wobec ich własnego życia, co powoduje, że Partia Komunistyczna staje się bezsilna w swoich próbach manipulowania nimi.

Wysokie normy moralne Falun Gong zenują KPCh

Po masakrze na placu Tiananmen w 1989 roku ideologia KPCh całkowicie zbankrutowała. W sierpniu 1991 roku Partia Komunistyczna byłego Związku Radzieckiego upadła, co pociągnęło za sobą drastyczne zmiany we wschodniej Europie. Spowodowało to niesłychany strach i presję, jaka została wywarta na KPCh. Zasadność jej władzy i perspektywy jej przetrwania stanęły przed bezprecedensowym wyzwaniem, ponieważ napotkała ona na wielki kryzys zarówno w kraju, jak i zagranicą. W tym czasie KPCh już nie była w stanie zjednoczyć członków za pomocą pierwotnej doktryny marksizmu, leninizmu i maoizmu. Przeciwnie, zwróciła się w stronę totalnej korupcji w zamian za lojalność członków Partii. Innymi słowy, ktokolwiek podążał za Partią, otrzymywał przyzwolenie na uzyskiwanie korzyści osobistych poprzez korupcję i sprzeniewierzenie mienia, przy czym korzyść taka była niemożliwa dla ludzi spoza Partii. Zwłaszcza po objechaniu południowych Chin przez Deng Xiaopinga w 1992 roku, spekulacje i korupcje wśród członków Partii na rynku nieruchomości i rynku giełdowym wymknęły się spoza kontroli. Prostyucja i czarny rynek

kwitły wszędzie. Pornografia, hazard i narkotyki nieokiełznanie szerzyły się w całych Chinach. Pomimo, że stwierdzenie, iż w całej Partii Komunistycznej nie było nawet jednej uczciwej osoby, może nie być sprawiedliwe, ogół społeczeństwa już dawno temu stracił wiarę w anty-korupcyjne wysiłki Partii i twierdzi się, że więcej niż połowa średniej i wysokiej rangi urzędników państwowych stała się skorumpowana.

W tym samym czasie wysokie standardy moralne demonstrowane przez praktykujących Falun Gong, którzy kultywują „Prawdę, Miłosierdzie i Tolerancję”, rezonowały z życzliwością w ludzkich sercach. Ponad 100 milionów znalazło zainteresowanie w Falun Gong i rozpoczęło praktykę. Falun Gong jest lustrem moralności, które poprzez swoją naturę odsłania wszystkie nieprawości KPCh.

KPCh była niesamowicie zazdrosna o sposób, w jaki Falun Gong radził sobie i rozprzestrzeniał się

Wyjątkowy sposób, w jaki propaguje się Falun Gong, to bezpośredni przekaz od osoby do osoby, z serca do serca. Falun Gong ma luźną strukturę; każdy może przyjść i odejść, kiedy tylko sobie życzy. Forma ta jest bardzo różna od surowych przepisów organizacyjnych KPCh. Pomimo ścisłej organizacji, nauki polityczne i zajęcia grupowe przeprowadzane co tydzień lub częściej w filiach KPCh, istniały tylko w nazwie. Niewielu członków Partii zgadzało się z jej ideologią. W przeciwieństwie do niej, praktykujący Falun Gong sumiennie podążali za zasadami „Prawdy, Miłosierdzia i Tolerancji”. Z powodu niesamowitych efektów w poprawie zdrowia zarówno fizycznego, jak i psychicznego, pozyskanego dzięki praktyce, liczba osób praktykujących Falun Gong rosła z niesłychaną siłą. Praktykujący Falun Gong dobrowolnie studiowali serię książek pana Li Hongzhi i promowali praktykę na własny koszt. W krótkim okresie siedmiu lat liczba praktykujących Falun Gong urosła od zera do stu milionów. Podczas porannego wykonywania ćwiczeń muzykę Falun Gong można było słyszeć prawie w każdym parku w Chinach.

Partia Komunistyczna powiedziała, że Falun Gong „rywalizuje” z KPCh o masy ludzkie, i że jest „religią”. W rzeczywistości to, co Falun Gong przyniósł ludziom - to kultura. To rodowa kultura, którą Chińczycy zatracili dawno temu. Była ona korzeniem chińskich tradycji. Jiang Zemin i Partia Komunistyczna obawiali się Falun Gong, dlatego, że jeśli te tradycyjne wartości moralne zostałyby zaakceptowane przez społeczeństwo, nic nie mogłoby powstrzymać ich szybkiego rozprzestrzeniania się. Właśnie ta wrodzona chińska, tradycyjna siła została odcięta i przez dekady manipulowana przez Partię Komunistyczną. Powrót do tradycji byłby historycznym wyborem. Byłby drogą powrotu, którą wybrałaby ogromna większość ludzi po latach trudów i cierpień. Jeśli dano by możliwość takiego wyboru, ludzie potrafiliby rozróżnić dobro od zła i zapewne porzuciliby nieprawość i niegodziwość. To na pewno przyczyniłoby się do zdecydowanego odrzucenia i odstąpienia od tego, co promowała Partia Komunistyczna. To było jak uderzenie w śmiertelnie słaby punkt KPCh. W czasie, gdy liczba osób, które praktykowały Falun Gong, przekroczyła liczbę członków Partii Komunistycznej, można sobie wyobrazić głęboki strach i zazdrość KPCh.

W Chinach KPCh sprawuje całkowitą kontrolę nad każdą częścią społeczeństwa. Na terenach wiejskich, w każdej pojedynczej wiosce znajdują się filie organu Partii Komunistycznej. Na terenach miejskich, zarządy KPCh znajdują się w każdym biurze administracyjnym. W wojsku, w rządzie i przedsiębiorstwach, filie Partii sięgają samych korzeni. Absolutny monopol i wyłączność do manipulacji to podstawowe środki, z jakich korzysta KPCh w celu utrzymania władzy. W „Konstytucji” zostało to zapisane jako „wytrwanie w przywództwie Partii”. Praktykujący Falun Gong byli oczywiście bardziej skłonni uznawać „Prawdę, Miłosierdzie i Tolerancję” za zasady, którymi mogliby się

kierować, a KPCh postrzegala to jak nic innego tylko „zaprzeczenia przywództwa Partii”, co było przez nią całkowicie nie do zaakceptowania.

Partia Komunistyczna postrzega teizm Falun Gong jako zagrożenie dla prawowitości reżimu komunistycznego

Prawdziwie teistyczne przekonania muszą stanowić znaczące wyzwanie dla Partii Komunistycznej. Dlatego, iż uzasadnienie komunistycznego reżimu bazowało na tak zwanym „materializmie dialektycznym” i życzeniu zbudowania „nieba na ziemi”, mogło ono opierać się jedynie na przywództwie „awangardy światowej”, mianowicie na Partii Komunistycznej. Tymczasem praktykowanie ateizmu umożliwiło Partii Komunistycznej dowolne interpretowanie co jest prawe; co dobre, a co złe. W rezultacie tego, tak naprawdę nie ma żadnej moralności, dobra, czy zła, o którym by się mówiło. Wszystko, co ludzie muszą pamiętać to to, że Partia zawsze jest „wielka, wspaniała i zawsze ma rację”.

Jednak teizm daje ludziom niezmienny standard, ukazujący co jest dobre, a co złe. Praktykujący Falun Gong odróżniali prawość od nieprawości w oparciu o zasady Prawdy, Miłosierdzia i Tolerancji. To oczywiście przeszkadzało w stałych wysiłkach Partii, by „ujednoczyć myślenie obywateli”.

Jeśli będziemy kontynuować naszą analizę, znajdziemy ku temu wiele innych powodów. Jednakże, każdy z pięciu powodów wymienionych powyżej jest zgubny dla KPCh. W rzeczywistości, Jiang Zemin tłumy Falun Gong z tych samych powodów. Jiang Zemin rozpoczął swoją karierę od kłamstw na temat jego przeszłości, więc oczywiście lęka się on „prawdy”. Poprzez wywieranie nacisku na ludzi szybko odniósł sukces i zyskał siłę, więc oczywiście odczuwa niechęć do „miłosierdzia”. Utrzymywał on swoją władzę przez polityczne walki wewnątrz Partii, więc rzecz jasna, że nie jest on zwolennikiem „tolerancji”.

Przyglądając się małemu incydentowi możemy powiedzieć, jak Jiang Zemin jest niesłuchanie małosłowny i zazdrosny. Muzeum Kulturowych Ruin Hemudu [7] w okręgu Yuyao (obecnie podniesione do rangi miasta) w prowincji Zhejiang jest znaczącym historycznie i kulturowo miejscem w stanie konserwacji. Pierwotnie inskrypcja dla Muzeum Kulturowych Ruin Hemudu została napisana przez Qiao Shi[8]. We wrześniu 1992 roku, Jiang Zemin dostrzegł inskrypcję Qiao Shi podczas zwiedzania muzeum, na widok, czego jego twarz spochmurniała i sposepniała. Towarzyszący mu członkowie personelu byli bardzo nerwowi, gdyż wiedzieli, że Jiang nie znosił Qiao Shi i że Jiang lubił się popisywać tak bardzo, że pisał własne inskrypcje gdziekolwiek się udał, nawet podczas wizytowania Wydziału Policji Ruchu Drogowego Biura Bezpieczeństwa Publicznego w mieście Jinan i Stowarzyszenia Emerytowanych Inżynierów w mieście Zhengzhou. Pracownicy muzeum nie odważyli się zlekceważyć małosłownego Jiang Zemina. W konsekwencji, w maju 1993 roku pod pretekstem przeprowadzenia renowacji muzeum, przed jego powtórny otwarciem, inskrypcję Qiao Shi zastąpiono inskrypcją Jianga.

Mówi się, że Mao Zedong posiada „cztery tomy dogłębnych i treściwych dzieł”, podczas, gdy *Wybrane dzieła Deng Xiaopinga* posiadają „teorię kota”[9] z odrobiną praktycznej ideologii. Jiang Zemin wysilał swój mózg, ale jedyne, co mu przyszło do głowy, to trzy zdania, mimo to chwali się on, że wymyślił „Trzy Reprezentacje”. Opublikowano je w formie książki i promowano przez KPCh poprzez szczebel po szczeblu organizacji państwowej, jednak sprzedawała się ona jedynie dlatego, że ludzie byli zmuszeni ją kupować. Niemniej jednak członkowie Partii nie szanowali Jiang Zemina ani odrobinę. Szerzyły się plotki o jego romansie z piosenkarką i zenujące historie o tym, jak śpiewał „O Sole Mio” podczas swych podróży zagranicznych, jak też komentarze o czesaniu włosów w obecności Króla Hiszpanii. W czasie, gdy pan Li Hongzhi, który urodził się jako zwykły obywatel

społeczeństwa, udzielał nauk, sala wykładowa wypełniona była przez profesorów, ekspertów i studentów chińskich studiujących za granicą. Wielu ludzi z tytułami doktorów i magistrów pokonywało tysiące kilometrów, by móc słuchać jego wykładów. Gdy pan Li elokwentnie nauczał z podium przez kilka godzin, nie korzystał z pomocy żadnych notatek. Następnie wykład można było przepisać na papier i zrobić z niego książkę do opublikowania. Wszystko to było nie do zniesienia dla Jiang Zemina, który jest próżny, zazdrosny i małostkowy.

Jiang Zemin prowadzi niesłychanie rozrzutne, lubieżne i skorumpowane życie. Wydał dziewięćset milionów juanów (ponad 110 milionów dolarów amerykańskich), by kupić luksusowy samolot na swój użytek. Jiang często wyciągał pieniądze z publicznych funduszy, liczone w dziesiątkach bilionów, dla swoich synów na stworzenie biznesu. Używał nepotyzmu, by promować swoich krewnych i faworytów na wysokiej rangi stanowiska powyżej szczebla ministerstw, i uciekał się do desperackich i ekstremalnych środków przy zatajaniu zbrodni i korupcji jego kompanów. Z tych wszystkich powodów Jiang lęka się Falun Gong jako autorytetu moralnego, a jeszcze bardziej obawia się, że tematy nieba, piekła i zasady, iż dobro i zło zostaną odpowiednio nagrodzone, tak jak naucza to Falun Gong, są w rzeczywistości prawdą.

Mimo, że Jiang skupiał w swoich dłoniach największą władzę w KPCh, jako że brakowało mu politycznych sukcesów i talentu, często zamartwiał się, że zostanie usunięty siłą podczas bezlitosnej walki o władzę w KPCh. Jest on bardzo czuły na punkcie bycia „rdzeniem” władzy. W celu wyeliminowania przeciwności, uknuł podstępne intrygi, by pozbyć się swoich wrogów politycznych Yang Shangkuna i swojego brata Yang Baibinga. Podczas 15-go Narodowego Kongresu Komitetu Partii Komunistycznej (KPK) w 1997 roku i podczas 16-go Narodowego Kongresu KPK w 2002 roku, Jiang zmusił swoich przeciwników do ustąpienia z zajmowanych stanowisk. Jednak on sam, z drugiej strony, zignorował stosowne zarządzenia i kurczowo trzymał się swojej pozycji.

Pewnego dnia po masakrze na placu Tiananmen w 1989 roku, nowowybrany Sekretarz Generalny KPCh Jiang Zemin przeprowadzał konferencję prasową dla zarówno krajowych, jak i zagranicznych reporterów. Francuski reporter zapytał o historię studentki, która z powodu wzięcia udziału w incydencie na Tiananmen, została przeniesiona na farmę w prowincji Sichuan, by przenosić cegły z jednego miejsca w drugie i była następnie stale gwałcona przez lokalnych wieśniaków. Jiang odpowiedział: „Nie wiem, czy to, co powiedziałaś, jest prawdą, czy nie, ale ta kobieta to niebezpieczny burzyciel. Nawet, jeśli to prawda, to ona zasłużyła sobie na to.” Podczas Wielkiej Kulturalnej Rewolucji, Zhang Zhixin [10] była ofiarą gwałtu grupowego, a jej gardło podcięto (tak, aby nie mogła wykrzyzczyć prawdy), podczas przetrzymywania jej w więzieniu. Jiang prawdopodobnie by myślał, że ona też sobie na to zasłużyła. Łatwo możemy dostrzec u Jiang Zemina jego skrzywioną i okrutną mentalność zbira.

Podsumowując, głód władzy dyktatorskiej Jiang Zemina, okrucieństwo i strach przed „Prawdą, Miłosierdziem i Tolerancją” to powody stojące za jego irracjonalnym rozpoczęciem kampanii tłumienia Falun Gong. Jest to ze wszech miar spójne ze sposobem działania KPCh.

III. Jiang Zemin i KPCh wzajemnie knuli spiski

Jiang Zemin jest znany z popisywania się i stosowania politycznych sztuczek. Jego niekompetencja i ignorancja są powszechnie znane. Pomimo, że z całego serca zamierzał wyeliminować Falun Gong z powodu własnej zawiści, nie był w stanie dużo zdziałać, jako że Falun Gong jest głęboko zakorzeniony w tradycyjnej chińskiej kulturze i stał się tak

popularny, że zdobył sobie szerokie podłoże społeczne. Jednakże mechanizmy tyranii używane przez KPCh, doskonalone w trakcie rozlicznych ruchów politycznych, w pełni funkcjonowały i ona również planowała wykorzenić Falun Gong. Jiang Zemin wykorzystał swoją pozycję Sekretarza Generalnego KPCh i osobiście rozpoczął prześladowania Falun Gong. Efekt zmywy i rezonans pomiędzy Jiang Zeminem i KPCh były jak lawina spowodowana krzykiem alpinisty.

Zanim Jiang oficjalnie wydał rozkazy prześladowania Falun Gong, KPCh już rozpoczęła represje, monitorowanie, badanie i fabrykowanie dowodów w celu stworzenia oskarżeń wobec Falun Gong. Skorumpowany upiór KPCh instynktownie poczuł się zagrożony „Prawdą, Miłosierdziem i Tolerancją”, nie mówiąc już o tak bezprecedensowym wzroście popularności praktyki. Tajny personel bezpieczeństwa publicznego KPCh już w 1994 roku dokonał infiltracji Falun Gong, ale nie znalazł żadnych podstaw do uznania win, a niektórzy nawet zaczęli sumiennie praktykować Falun Gong. W 1996 roku *Dziennik Guangming* pogwałcił „Trzy Ograniczenia” polityki państwa odnośnie qigong (to jest, że państwo „nie popiera, nie promuje, nie potępia ani nie interweniuje” w działalność qigong), publikując artykuł kwestionujący ideologię Falun Gong. Po tym, politycy ze stażem w bezpieczeństwie publicznym lub ci z tytułami „naukowymi” systematycznie dręczyli Falun Gong. Na początku 1997 roku, Luo Gan - Sekretarz Komitetu Politycznego i Sądowiczego będącego częścią Komitetu Centralnego KPCh, wykorzystał swoją pozycję i rozkazał pracownikom Biura Bezpieczeństwa Publicznego przeprowadzenie na skalę krajową śledztwa wobec Falun Gong z zamiarem znalezienia obciążeń, by usprawiedliwić zakaz Falun Gong. Po tym, jak donoszono z całego kraju, że „jak dotąd nie znaleziono żadnego dowodu”, Luo Gan wydał poprzez Pierwszy Oddział Biura Bezpieczeństwa Publicznego (zwane również Biurem Bezpieczeństwa Politycznego) okólnik – Nr 555 – „Powiadomienie Odnośnie Rozpoczęcia Dochodzenia wobec Falun Gong.” Najpierw oskarżył Falun Gong o bycie „kultem zła”, a następnie rozkazał oddziałom policji w całym kraju prowadzenie systematycznych dochodzeń wobec Falun Gong, używając personelu po cywilnemu w celu zebrania obciążających dowodów. Śledztwa te nie znalazły żadnych dowodów na poparcie jego oskarżeń.

Zanim KPCh, organizacja o upiornym obliczu, mogła rozpocząć uderzenie w Falun Gong, potrzebowała właściwej osoby do obsługi mechanizmów represji. W jaki sposób głowa KPCh miała zająć się całą sprawą, było kluczowym problemem. Jako osoba, przywódca Komunistycznej Partii Chin mógł posiadać w sobie zarówno dobro jak i zło – dwa przeciwstawne aspekty natury ludzkiej. Jeśli wybrałby podążanie za swoją dobrą stroną, wtedy mógłby tymczasowo ograniczyć irracjonalne ataki KPCh, a wówczas natura zła KPCh ujawniłaby się w całej okazałości.

Podczas pro-demokratycznego ruchu studentów w 1989 roku Zhao Ziyang, Sekretarz Generalny Komitetu Centralnego KPCh, nie miał wcale intencji stłumienia wystąpienia studentów. To ośmiu starszych partyjnej, kontrolujących KPCh nalegało na jego stłumienie. Deng Xiaoping powiedział wtedy: „Zabilibyśmy 200 000 ludzi w zamian za 20 lat stabilizacji.” Te tak zwane „20 lat stabilizacji” w rzeczywistości oznacza 20 lat reżimu KPCh. Ta myśl zgadzała się z podstawowymi celami dyktatury KPCh, została, więc zaakceptowana.

Odnośnie kwestii Falun Gong, spośród siedmiu członków Komitetu Stałego Biura Politycznego Komitetu Centralnego KPCh, Jiang Zemin był jedynym, który nalegał na jego stłumienie. Pretekst, który dostarczył Jiang był związany z „przetrwaniem Partii i przetrwaniem kraju”, co podrażniło najbardziej czułe nerwy KPCh i pobudziło jej tendencje do walki. Próby utrzymania osobistej władzy przez Jiang Zemina i próby utrzymania dyktatury przez KPCh, jako jedynej Partii, były wysoce ujednoczone w tym momencie.

Wieczorem, dnia 19 lipca 1999 roku, Jiang Zemin przewodniczył konferencji dla najwyższej rangi dygnitarzy KPCh. Zbrukał on prawo swoją polityczną siłą, osobiście „ujednocilił” zrozumienie (wszystkich siedmiu członków Komitetu Stałego Biura Politycznego) i osobiście zdecydował o rozpoczęciu zmasowanego uderzenia w Falun Gong. Zakazał on Falun Gong w imieniu rządu chińskiego i oszukał społeczeństwo. KPCh, rząd chiński i brutalne mechanizmy używane przez KPCh zostały wykorzystane do granic możliwości we wszechogarniających represjach wobec milionów niewinnych praktykujących Falun Gong.

Jeżeli Sekretarzem Generalnym KPCh w tym czasie byłby ktoś inny niż Jiang Zemin, represje wobec Falun Gong nie miałyby miejsca. Pod tym względem, możemy powiedzieć, że KPCh wykorzystwała Jiang Zemina.

Z drugiej strony, jeżeli KPCh nie zaciągnęłyby tak dużo krwawych długów z powodu swojej niemoralnej i dzikiej natury, nie postrzegałyby ona Falun Gong jako zagrożenia. Bez całkowitej i wszechobecnej kontroli KPCh nad każdą częścią społeczeństwa zamiary Jiang Zemina co do stłumienia Falun Gong nie zyskałyby poparcia organizacyjnego i finansowego, instrumentów propagandy i dyplomacji, personelu i sprzętu, ani poparcia ze strony więziennictwa, policji, Departamentu Bezpieczeństwa Narodowego, wojska i tak zwanych religijnych, naukowych i technologicznych ugrupowań, partii demokratycznych, związków zawodowych, Komitetu Oddziałów Młodzieżowych, Zrzeszenia Kobiet i tak dalej. Pod tym względem, możemy powiedzieć, że Jiang Zemin wykorzystał KPCh.

IV. Jak Jiang Zemin wykorzystał KPCh, by prześladować Falun Gong

Wykorzystując zasadę organizacyjną KPCh, że „wszyscy członkowie Partii muszą być podporządkowani Komitetowi Centralnemu”, Jiang użył maszyny państwowej, kontrolowanej przez KPCh, by służyła celom prześladowania Falun Gong. Poprzez KPCh kontrolowano aparaty państwowe, włączając w to wojsko, media, personel służby bezpieczeństwa, policję, oddziały specjalne policji, siły bezpieczeństwa narodowego, system sądowiczy, Narodowy Kongres Ludowy, personel dyplomatyczny, jak i fałszywe grupy religijne. Wojsko, policja zbrojna i policja aparatu bezpieczeństwa publicznego, z których wszystkie są kontrolowane przez KPCh, bezpośrednio biorą udział w porwaniach i aresztowaniach praktykujących Falun Gong. Media w Chinach pomagają reżimowi Jianga w szerzeniu kłamstw i oczernianiu Falun Gong. Aparat bezpieczeństwa narodowego został osobiście wykorzystany przez Jianga w celu zbierania i przedkładania informacji, fabrykowania kłamstw i przekłamywania wiadomości. Narodowy Kongres Ludowy i system sądowiczy przybrały „prawny” wygląd i nałożyły strój „przepisu prawa” w celu zatuszowania zbrodni popełnionych przez Jiang Zemina i KPCh, efektywnie zwodząc ludzi z każdej grupy zawodowej co do swoich zachowań i motywów. Same przekształciły się w instrument służący Jiang Zeminowi i ochraniający go. W tym samym czasie system dyplomatyczny szerzył kłamstwa w międzynarodowej społeczności i przekupił kilka zagranicznych rządów, wysoko postawionych urzędników oraz międzynarodowe media za pomocą politycznych i ekonomicznych pobudek tak, aby pozostały cicho w sprawie prześladowań Falun Gong.

Podczas konferencji Komitetu Centralnego, na której rozkazano stłumić Falun Gong, Jiang Zemin stwierdził: „Po prostu nie wierzę, aby KPCh nie mogła pokonać Falun Gong.” Planując strategię represji, ustanowiono trzy taktyki: „zniszczyć reputację (praktykujących Falun Gong), doprowadzić (ich) do finansowego bankructwa i wyeliminować (ich) fizycznie”. Stopniowo wszechobecna kampania represji przeszła w tryb pełnego działania.

Wykorzystywanie mediów do blokowania przepływu informacji

Taktyka „zszargania reputacji (praktykujących Falun Gong)” prowadzona była przez media, które są pod całkowitą kontrolą KPCh. Rozpoczynając od 22 lipca 1999 roku, na trzeci dzień kampanii aresztowania praktykujących Falun Gong w całym kraju, kontrolowane przez KPCh media rozpoczęły na pełną skalę gwałtowny atak propagandy anty-Falun Gong. Podążając za przykładem mającej siedzibę w Pekinie Chińskiej Centralnej Telewizji (CCTV), przez resztę miesiąca 1999 roku CCTV przez siedem godzin dziennie nadawała podrobione materiały filmowe. Realizatorzy tych programów rozpoczęli od zniekształcania i fałszowania przemówień pana Li Hongzhi - założyciela Falun Gong, a następnie dorzucili kilka przypadków tak zwanych samobójstw, morderstw i przypadków zgonów wskutek odmowy zażycia leków. Zrobili wszystko, co było w ich mocy, by rozdmuchać do niesamowitych rozmiarów oczernianie i zniesławianie Falun Gong i jego założyciela.

Jednym z najbardziej powszechnych przypadków było usunięcie słowa „nie” z wypowiedzi pana Li Hongzhi podczas wydarzenia publicznego: „Przypadek tak zwanej eksplozji planety ziemi naprawdę nie istnieje.” W programie CCTV stwierdzenie to przekształcono w „Eksplozja planety ziemi naprawdę istnieje,” utrzymując w ten sposób, że Falun Gong rozpowszechnia teorie sądu ostatecznego. Używa się także podstępu, by wprowadzić w błąd opinię publiczną, na przykład przypisując wykroczenia pospolitych przestępców praktykującym Falun Gong. Wina za morderstwo popełnione przez upośledzonego umysłowo Fy Yibin w Pekinie i śmiertelne otrucie żebraka w prowincji Zhejiang przypisana została Falun Gong. W taki to sposób KPCh wykorzystuje media do wzniecania nienawiści wśród społeczeństwa, zabiegania o poparcie dla tych niepopularnych, krwawych prześladowań i usprawiedliwiania ich.

Ponad 2000 gazet, 1000 magazynów i setki lokalnych stacji telewizyjnych i radiowych, będących pod absolutną kontrolą KPCh były przeładowane wszechobecną kampanią propagandy oczerniania Falun Gong. Te programy pełne propagandy były dalej szerzone poza granice Chin przez oficjalną agencję prasową Xinhua, Serwis Wiadomości Chin, Agencję Prasową Chin i Hong Kongu oraz inne kontrolowane przez KPCh zagraniczne media. Opierając się na tych dostępnych, aczkolwiek ograniczonych statystykach w ciągu tak krótkiego okresu czasu, jak pół roku, opublikowano lub nadano ponad 300 000 różnych artykułów informacyjnych i programów oczerniających i uderzających w Falun Gong, zatruwając w ten sposób umysły niezliczonych rzesz oszukanych ludzi.

Na terenie chińskich ambasad i konsulatów wystawiane były ogromne liczby albumów, płyt CD i publikacji krytykujących i niby „eksponujących” Falun Gong. Na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Zagranicznych powstała specjalna kolumna krytykująca i „eksponująca” Falun Gong. W dodatku, na koniec 1999 roku, podczas szczytu Współpracy Ekonomicznej Azji i Pacyfiku (APEC) odbywającego się w Nowej Zelandii, Jiang Zemin bez żadnego udawania wręczył każdej głowie państwa z ponad dziesięciu państw, biorących udział w konferencji, broszurę zniesławiającą Falun Gong. We Francji, chcąc „zniszczyć reputację (praktykujących Falun Gong)”, Jiang Zemin nazwał przed zagranicznymi mediami Falun Gong „kultem zła”.

Czarna chmura opresji dusząca kraj sygnalizowała, że coś tak drastycznego, jak Rewolucja Kulturalna miało się wkrótce ponownie wydarzyć.

Najbardziej nikczemny był tak zwany incydent „samopodpalenia” zainscenizowany w styczniu 2001 roku, o którym z niesamowitą szybkością donosiła na cały świat agencja prasowa Xinhua, oczerniając w ten sposób Falun Gong. Incydent ten został określony przez wiele międzynarodowych organizacji, włączając Międzynarodową Agencję Edukacji i

Rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych w Genewie, jako zainscenizowany przez władze w celu oszukania ludzi. Podczas przesłuchiwania w tej sprawie, członek ekipy telewizyjnej przyznał, że część zdjęć pokazanych przez CCTV nakręcona była po całym incydencie. Ukazuje on nikczemną naturę gnębieli. Nie można nie zastanawiać się nad tym, jak ci „praktykujący Falun Gong niezachwianie stawiający czoło śmierci” (mowa o „samo-podpalaczach”) mogli do tego stopnia współpracować z władzami KPCh, aby pozwolić im ponownie nakręcić ten materiał filmowy o „samo-podpaleniu”.

Kłamstwo ma krótkie nogi. Podczas rozpuszczania pogłosek i fabrykowania kłamstw, KPCh zrobiła wszystko, co w jej mocy, by zablokować przepływ informacji. Nieprzejednanie blokowała jakąkolwiek informację o zagranicznych wydarzeniach związanych z Falun Gong, jak i każdy rozsądny przypadek obrony praktykujących Falun Gong. Wszystkie książki i inne materiały Falun Gong zostały bez wyjątku zniszczone. Podjęto ekstremalne środki, by uniemożliwić zagranicznym mediom próby zrobienia wywiadu z praktykującymi Falun Gong w Chinach, włączając w to wydalanie zainteresowanych sprawą dziennikarzy z Chin, wywieranie nacisku na zagraniczne media informacyjne lub uciszanie ich pogroźkami zakazu działalności w Chinach.

Co do praktykujących Falun Gong w Chinach próbujących przekazać za granicę fakty o Falun Gong i materiały dokumentujące nieludzką przemoc przeprowadzaną przez władze, KPCh również przyjęła ekstremalne środki represjonowania ich. Li Yanhua, 60-letnia kobieta z miasta Dashiqian w prowincji Lianning, została uprowadzona przez policję 1 lutego 2001 r. w czasie rozdawania materiałów o prześladowaniach Falun Gong. Policja biła ją dotąd dopóki nie zmarła. W celu zatuszowania tego przestępstwa policja stwierdziła, że zmarła ona w wyniku „wprawienia w trans przez Falun Gong”.

Tylko na Uniwersytecie Tsinghua, ponad tuzin nauczycieli i studentów otrzymało długoletnie wyroki więzienia za rozdawanie materiałów o Falun Gong. Siedmiu praktykujących Falun Gong w Chongqing oskarżono o zbrodnie i wymierzono im długoterminowe wyroki więzienia za ujawnienie faktu gwałtu na Wei Xingyan, praktykującej Falun Gong i absolwentce Uniwersytetu Chongqing, w czasie przetrzymywania jej w areszcie.

Nakładanie kar pieniężnych i plądrowanie domów bez stosowania odpowiedniej procedury prawnej

Cały aparat państwowy KPCh realizuje politykę „doprowadzenia do finansowego bankructwa (praktykujących Falun Gong)”. W okresie dłuższym niż pięć lat od rozpoczęcia represji na setki tysięcy praktykujących Falun Gong zostały nałożone kary pieniężne od tysiąca juanów do dziesiątek tysięcy juanów z zamiarem zastraszenia ich i spowodowania ciężkich strat finansowych. Bez żadnego usprawiedliwienia samorządy lokalne, przedsiębiorstwa, posterunki policji i oddziały bezpieczeństwa publicznego dowolnie nakładają takie kary. Osobom zmuszonym do zapłacenia kar nie wydaje się żadnego pokwitowania ani nie podaje się żadnej podstawy prawnej tej kary. Nie ma żadnego należącego procesu postępowania w tych sprawach.

Plądrowanie domów to kolejna forma okradania i zastraszania stosowana wobec praktykujących Falun Gong. Ci, którzy zdecydowanie wytrwali w swoich przekonaniach, stają w obliczu mogących w każdej chwili nastąpić przeszukań policyjnych, polegających na plądrowaniu ich domów bez legalnego nakazu sądowego. Gotówka i inne cenne, należące do nich rzeczy są konfiskowane bez przedstawienia jakichkolwiek powodów. Na terenach wiejskich nie oszczędzono nawet zebranych plonów ziarna i innych produktów rolnych. W tym przypadku również żadna z rzeczy zabranej praktykującym Falun Gong nie została

udokumentowana ani nie wystawiono żadnego pokwitowania. Zazwyczaj osoby konfiskujące własność praktykujących zatrzymują zagarnięte mienie dla siebie.

Jednocześnie praktykujący Falun Gong spotykają się z karą zwolnień z pracy. Na terenach wiejskich władze grożą praktykującym skonfiskowaniem ich ziemi. KPCh nie przeoczyła również starszych osób na emeryturze. Ich plany emerytalne zostały wstrzymane, a rząd wyeksmitował ich z mieszkań. Niektórym praktykującym Falun Gong prowadzącym biznes skonfiskowano majątek, a rachunki bankowe zamrożono.

W realizacji tej polityki KPCh wykorzystano obarczanie winą poprzez fakt wzajemnego obcowania. Mianowicie, jeżeli znaleziono by praktykującego Falun Gong w jakimkolwiek zakładzie, czy przedsiębiorstwie państwowym, dyrektorzy i pracownicy tego zakładu nie otrzymaliby premii, ani nie mogliby awansować. Celem takiego działania było wzniesienie w społeczeństwie nienawiści do Falun Gong. Członkowie rodzin i krewni praktykujących Falun Gong również zastraszeni byli utratą pracy, lub wydaleniem dzieci ze szkoły i wyeksmitowaniem ich ze swoich posiadłości. Wszystkie te środki służą temu samemu celowi: odcięcie praktykującym Falun Gong wszystkich możliwych źródeł dochodu celem zmuszenia ich do zrezygnowania ze swoich przekonań.

Brutalne akty tortur i samowolne zabijanie

Budząca zgrozę taktyka „fizycznego eliminowania (praktykujących Falun Gong)” pierwotnie wykonywana była przez policję, prokuraturę [11] i system sądowniczy w Chinach. Opierając się na statystykach zebranych przez stronę internetową Clearwisdom, przynajmniej 1343 praktykujących Falun Gong zmarło na skutek prześladowań od momentu ich rozpoczęcia pięć lat temu. Przypadki śmierci wystąpiły w więcej niż 30 prowincjach oraz regionach autonomicznych i miejskich, znajdujących się pod bezpośrednim kierownictwem władz centralnych. Do 1 października 2004 roku prowincja, w której odnotowano największą liczbę zgonów to Heilongjiang, za nią podążają Jilin, Liaoning, Hebei, Shandong, Sichuan i Hebei. Najmłodsza z ofiar miała 10 miesięcy, najstarsza 82 lata. Kobiety stanowią 51,3% ofiar. Osoby w wieku powyżej 50 lat to 38,86% ofiar śmiertelnych. Dygnitarze KPCh przyznali w prywatnych rozmowach, że prawdziwa liczba praktykujących Falun Gong, którzy zmarli na skutek prześladowań, jest o wiele większa.

Brutalne tortury, którym poddawani są praktykujący Falun Gong są liczne i zróżnicowane. Bicie, biczowanie, rażenie prądem elektrycznym, zamarzanie, związywanie linami, zakuwanie w kajdanki i kajdany na długie okresy czasu, przypalanie otwartym ogniem, papierosami i rozgrzanymi żelazkami, skuwanie i wieszanie w powietrzu, zmuszanie do stania lub klęczenia przez bardzo długi okres czasu, wkłuwanie ostrych prętów bambusowych lub drutów pod paznokcie, tortury na tle seksualnym, gwałt - to typowe przykłady przemocy. W październiku 2000 roku strażnicy w Obozie Pracy Przymusowej Masanjia w prowincji Liaoning rozebrali do naga osiemnaście kobiet praktykujących Falun Gong i wrzucili je do męskich cel więziennych, by zostały wykorzystane seksualnie i zgwałcone. Wszystkie te zbrodnie zostały w pełni udokumentowane i są zbyt liczne, by je tutaj wymieniać.

Inna powszechna forma nieludzkich tortur, jedna spośród wielu, to oburzające użycie metod „leczenia psychiatrycznego”. W pełni normalnych, rozumnych i zdrowych praktykujących Falun Gong bezprawnie zamyka się w szpitalach psychiatrycznych i wstrzykuje im się bliżej nieznanymi medykamentami zdolne uszkodzić centralny system nerwowy człowieka. W rezultacie tego, niektórzy praktykujący cierpią na częściowy lub całkowity paraliż. Niektórzy stracili wzrok lub słuch, niektórzy doświadczyli obrażeń mięśni i organów wewnętrznych. Część z nich straciła częściowo lub całkowicie pamięć i doznała stanu opóźnienia umysłowego. Organy wewnętrzne niektórych praktykujących zostały poważnie

uszkodzone. Niektórzy przeszli całkowite załamanie nerwowe. Zdarzają się przypadki zgonów na skutek wstrzykniętych środków, które okazały się nazbyt silne i trujące.

Statystyki wskazują, że przypadki prześladowania praktykujących Falun Gong za pomocą „leczenia psychiatrycznego” występują w 23 spośród 33 prowincji oraz w regionach autonomicznych i miejskich na terenie Chin, znajdujących się pod bezpośrednim kierownictwem władz centralnych. Przynajmniej 100 oddziałów psychiatrycznych na szczeblu miejskim, okręgowym lub prowincji wzięło udział w prześladowaniach. Opierając się na liczbie i umiejscowieniu tych przypadków, jest jasne, że wykorzystywanie środków psychiatrycznych wobec praktykujących Falun Gong jest z góry zaplanowane, systematycznie wykonywane i nakazane odgórnie. Przynajmniej 1000 praktykujących Falun Gong zostało wysłanych do oddziałów psychiatrycznych lub ośrodków rehabilitacji narkomanów wbrew ich woli. Wielu z nich siłą wstrzyknięto lub wmuszano zażywanie licznych środków zdolnych zniszczyć system nerwowy człowieka. Ci praktykujący Falun Gong byli również związywani linami i torturowani za pomocą rażenia prądem. Przynajmniej 15 z nich zmarło na skutek wzmożonego znęcania się nad nimi.

Biuro 610 wysuwa swoje macki poza granice prawa

Dnia 7 czerwca 1999 roku Jiang Zemin na posiedzeniu Politbiura KPCh rzucał bezpodstawne oskarżenia na Falun Gong. Sklasyfikował sprawę Falun Gong jako „walkę klas”, nazwał praktykujących Falun Gong politycznymi wrogami KPCh, pobudzał odruchy walki KPCh i wydał nakaz ustanowienia w Komitecie Centralnym „Biura Zajmującego się Sprawą Falun Gong”. Biuro założono dnia 10 czerwca, więc nazwano je „Biurem 610”. Następnie w całym kraju na wszystkich szczeblach rządu, od najwyższego do najniższego, ustanowiono Biura 610, by dowodziły wszystkimi sprawami związanymi z tłumieniem Falun Gong. Komitet Polityczny i Sądowniczy, media, organy bezpieczeństwa publicznego, prokuratura, sądy miejskie i organy bezpieczeństwa narodowego podległe przywództwu Komitetu KPCh służą jako gangi złoczyńców i płatni mordercy do wykonywania brudnej roboty dla Biura 610. Teoretycznie Biuro 610 podlega Radzie Państwa, ale w rzeczywistości Biuro 610 to organizacja Partii, której pozwolono istnieć poza ramami ustalonymi przez państwo i rząd chiński, wolna od jakichkolwiek restrykcji prawnych, regulacji i dyplomacji państwowej. Jest to wszechmocna organizacja bardzo podobna do nazistowskiego Gestapo, z mocą daleko przekraczającą system prawny i sądowniczy, wykorzystująca zasoby kraju wedle własnego uznania. Dnia 22 lipca 1999 roku po tym jak Jiang Zemin wydał rozkaz stłumienia Falun Gong, agencja prasowa Xinhua opublikowała przemówienia osób stojących na czele Centralnego Ministerstwa Organizacji KPCh i Centralnego Ministerstwa Propagandy KPCh, w pełni popierając prześladowania Falun Gong zainicjowane przez Jiang Zemina. Wszystkie te jednostki współpracowały w ramach ścisłej struktury KPCh, wykonując występnny plan Jiang Zemina.

Bardzo wiele przypadków potwierdziło fakt, że ani departament bezpieczeństwa publicznego, ani prokuratura, ani sądy miejskie nie mają żadnej mocy podejmowania własnych decyzji w jakiegokolwiek sprawie powiązanej z Falun Gong. Są, zatem zmuszeni przyjmować rozkazy z Biura 610. Gdy członkowie rodzin wielu aresztowanych, przetrzymywanych i zakatowanych na śmierć praktykujących Falun Gong składali skargi i zapytania do organów bezpieczeństwa publicznego, prokuratury i sądów, mówiono im, że wszystkie decyzje podejmowane są przez Biuro 610.

Jednakże istnienie Biura 610 nie ma żadnych podstaw prawnych. Gdy wydawało ono rozkazy wszystkim organom podlegającym Komunistycznej Partii Chin, zazwyczaj nie posiadały one formy poleceń na piśmie, czy powiadomień pisemnych, tylko polecenia

wydawane ustnie. Co więcej, zastrzegło, że wszystkie osoby, z którymi się kontaktuje mają zabronione rejestrowanie tych kontaktów poprzez nagrywanie wizualne lub dźwiękowe, czy robienie notatek.

Używanie takiego typu tymczasowego ramienia dyktatury, jest taktyką całkowitej ignorancji prawa, którą Partia często powiela. Podczas wszystkich poprzednich czystek politycznych, Partia zawsze używała nielegalnych taktyk i nielegalnie ustanawiała tymczasowe organa, takie jak Centralny Zespół Rewolucji Kulturalnej, w celu kierowania tyranią Komunistycznej Partii Chin i rozpowszechnienia jej na cały kraj.

Podczas długich lat rządów tyranii i rządzenia twardą ręką, Partia stworzyła najsilniejszy i najbardziej przesycony złem system terroru państwowego pełen przemocy, kłamstw i blokady informacji. Jej wynaturzenie i poziom zakłamania są na wysoce profesjonalnym poziomie. Skala i rozmach są wręcz unikalne. Podczas wszystkich poprzednich ruchów politycznych, Partia akumulowała systematyczne i efektywne metody oraz doświadczenia, w jaki sposób karać, ranić i zabijać ludzi w najbardziej okrutny, wyrafinowany i obłudny sposób, jaki można sobie tylko wyobrazić. W jednym z wymienionych powyżej przypadków mąż nie był w stanie znieść pogroźek i napastowania ze strony policji i zabił swoją życzliwą żonę. To jest owoc zła wydany przez państwowy terroryzm uprawiany przez KPCh, łącznie z kłamstwami mediów, presją polityczną, uznawaniem winnym przez powiązania oraz zastraszaniem w celu wypaczenia natury ludzkiej i wzniesienia nienawiści.

Używanie wojskowych i narodowych rezerw finansowych do prowadzenia prześladowań

Partia kontroluje wszystkie siły wojskowe państwa, co pozwala jej na robienie, czego chce przy represjonowaniu ludzi i to bez żadnych obaw. Przy tych represjach wobec Falun Gong, Jiang Zemin nie tylko wykorzystał policję i zbrojną policję, ale również, w okresie lipca i sierpnia 1999 roku, kiedy setki tysięcy, a nawet miliony nieuzbrojonych zwykłych ludzi z całego kraju zamierzało udać się do Pekinu i zaapelować w sprawie Falun Gong, Jiang bezpośrednio użył uzbrojonych sił wojskowych. Żołnierze zostali przydzieleni do kontrolowania różnych punktów Pekinu. Wszystkie główne arterie komunikacyjne były obstawione przez żołnierzy wyposażonych w załadowane karabiny. Współpracowali oni z policją w celu przechwycenia i aresztowania praktykujących Falun Gong, którzy udali się by apelować. Bezpośrednie użycie przez Jiang Zemina sił zbrojnych KPCh uutorowało drogę tym krwawym prześladowaniom.

Partia kontroluje finanse państwa, co dostarcza finansowego wsparcia Jiang Zeminowi w prześladowaniach Falun Gong. Wysoko postawiony urzędnik Departamentu Sprawiedliwości Prowincji Liaoning powiedział na konferencji w Obozie Pracy Przymusowej Masanjia w prowincji Liaoning „Środki finansowe użyte do rozprawienia się z Falun Gong są wyższe niż wydatki na wojnę”.

W tym momencie trudno jest ocenić, jakie zasoby gospodarki państwowej i jakie dochody ludzi pracujących w pocie czoła i trudzie zostały wykorzystane przez Komunistyczną Partię Chin do prześladowania Falun Gong. Jednakże wcale nie jest trudno zauważyć, że musiałaby to być przeogromna kwota. W 2001 roku wewnętrzne źródła informacji Departamentu Bezpieczeństwa Publicznego Partii ukazały, że tylko w jednym miejscu, jak plac Tiananmen, wydatki na aresztowanie praktykujących Falun Gong wynosiły od 1,7 do 2,5 miliona juanów na dzień, to jest 620 do 910 milionów juanów rocznie. Na terenie całego kraju, od miast do terenów wiejskich, od policji na posterunkach i w departamentach bezpieczeństwa publicznego, do personelu wszystkich oddziałów „Biura

610” Jiang zatrudnił przynajmniej milion osób, by prześladować Falun Gong. Jedyne koszt pensji tych ludzi to koszt setek miliardów juanów. Dodatkowo Jiang Zemin wydał ogromne ilości pieniędzy na rozbudowę obozów pracy przymusowej do przetrzymywania praktykujących Falun Gong i budowę baz i centrów prania mózgu, itd. Na przykład, w grudniu 2001 roku Jiang Zemin zainwestował jednorazowo 4,2 miliarda juanów, by wybudować centra i bazy prania mózgu do „transformacji” praktykujących Falun Gong. Jiang Zemin wydał również ogromne sumy pieniędzy na zmuszanie i zachęcanie większej ilości ludzi do wzięcia udziału w prześladowaniach Falun Gong. W wielu rejonach, nagroda za aresztowanie praktykującego Falun Gong wynosiła kilka tysięcy, a nawet do dziesięciu tysięcy juanów. Obóz Pracy Przymusowej Masanjia w prowincji Liaoning to jedno z najbardziej przesiąkniętych złem miejsc, gdzie prześladowuje się Falun Gong. Partia przyznała nagrody w wysokości 50 000 juanów dla kierownika obozu Su i w wysokości 30 000 dla zastępcy kierownika Shao.

Jiang Zemin, były generalny sekretarz Komunistycznej Partii Chin jest tym, który rozpoczął prześladowania Falun Gong i tym, który osobiście uknuł ich plany i dowodził nimi. Wykorzystał on KPCh do rozpoczęcia prześladowań. Cięży na nim nieunikniona odpowiedzialność za tę historyczną zbrodnię. Jednakże, gdyby nie istniała KPCh ze swoim nieludzkim systemem formowanym przez długi okres praktyki, Jiang Zemin nie miałby możliwości rozpoczęcia i przeprowadzenia tak zbrodniczych prześladowań.

Jiang Zemin i Partia korzystają z siebie nawzajem. Przeciwwstawiając się „Prawdzie, Miłosierdziu i Tolerancji” narażają się na potępienie każdego, czyniąc to dla dobra własnego i interesu Partii, co jest prawdziwym powodem, dlaczego tak tragiczna i absurdalna zbrodnia mogła się w ogóle wydarzyć.

V. Jiang Zemin od wewnątrz podważa Komunistyczną Partię Chin

Jiang Zemin powodowany osobistym interesem użył wrodzonego zła Partii, by rozpocząć olbrzymią akcję prześladowań wymierzoną w niewinnych ludzi, zwolenników „Prawdy, Miłosierdzia i Tolerancji”. Uruchomił karną ekspedycję przeciw sile społecznej preferującej dobroć, która jest najbardziej korzystna dla kraju i społeczeństwa. Te prześladowania nie tylko wciągają kraj i ludzi w zbrodnię i nieszczęście, ale również ściągają w dół podwaliny samej Partii.

Jiang Zemin użył Partii, by bez skrupułów wykorzystać wszystkie rodzaje środków zła na całym świecie, by atakować Falun Gong. Prawo, moralność i ludzkość; wszystko wielce ucierpiało, niszcząc u podstaw wiarygodność potrzebną dla podtrzymania reżimu siły.

Reżim Jianga wykorzystał wszelkie dostępne finansowe, materialne i ludzkie zasoby, by represjonować Falun Gong, co nałożyło nie do opisania brzemień na cały kraj i społeczeństwo oraz tworzyło olbrzymie obciążenie dla systemu finansowego. Partia nie ma już więcej możliwości podtrzymywania tych skazanych na niepowodzenie prześladowań przez dłuższy okres czasu. Może ona tylko używać oszczędności zwykłych ludzi, wydawać narodowe obligacje i przyciągać zagraniczne inwestycje, aby kontynuować prześladowania.

W trakcie prześladowań Partia i Jiang Zemin wymyślili wszelkiego rodzaju kręte, brutalne i pełne fałszu taktyki, gromadząc razem i wykorzystując cały swój repertuar zdrady i czynienia zła w celu prześladowania Falun Gong.

Partia i Jiang Zemin wykorzystali każde znane narzędzie propagandy, by zmyślać pogłoski, oczerniać Falun Gong i wymyślać wymówki dla opresji i prześladowań. Jednak kłamstwo musi kiedyś wyjść na jaw. Gdy wszystkie kłamstwa ujrzą światło dzienne i kiedy całe zło zostanie odsłonięte poprzez porażkę prześladowań, i wszyscy się o nim dowiedzą, ich

metody propagandy nie będą więcej w stanie na nikogo oddziaływać. Partia całkowicie straci wiarygodność i serca ludzi.

Na początku stłumiania Falun Gong w 1999 roku, Jiang Zemin zamierzał rozwiązać sprawę Falun Gong w ciągu „trzech miesięcy”. Jednakże Partia nie doceniła siły Falun Gong oraz siły tradycji i wiary.

Od najdawniejszych czasów zło nigdy nie było w stanie wyeliminować prawości. Nie może ono wykorzenić dobroci z ludzkich serc. Pięć lat minęło. Falun Gong jest nadal Falun Gong. Co więcej, Falun Gong szeroko rozpowszechnił się na cały świat. Jiang Zemin i Partia doznają ciężkiej porażki w tej walce dobra ze złem. Ich kręta, okrutna i podła natura zostanie w pełni ukazana. Cieszący się złą sławą Jiang Zemin jest obecnie osaczony przez kłopoty zarówno w kraju, jak i zagranicą, i stawia jednocześnie czoła wielu procesom sądowym i apelom wzywającym do wymierzenia mu sprawiedliwości.

Pierwotnie Partia zamierzała wykorzystać te prześladowania do utwierdzenia swojej tyranii. Jednak rezultat jest taki, że nie była w stanie się „doładować” i w zamian nawet wyczerpała własną energię. Obecnie Partia zabrnęła za daleko, by można było ją ocalić. Jest po prostu jak zgniłe, zbutwiałe drzewo. Samo się zawali z podmuchem wiatru. Każda mrzonka o uratowaniu KPCh jest wbrew trendowi historii. Nie tylko, że będzie ona nadaremna, ale także zniszczy przyszłość biorących w tym udział.

Zakończenie

Były przewodniczący KPCh - Jiang Zemin jest osobą, która rozpoczęła, uknuła i dowodziła tymi okrutnymi prześladowaniami. Jiang Zemin w pełni wykorzystał moc, pozycję, metody dyscyplinarne i maszynę KPCh, by wzniecić ruch polityczny w celu rozpoczęcia prześladowań skierowanych wobec Falun Gong. Cięży na nim nie do zrzucenia odpowiedzialność za tą historyczną nikczemność. Z drugiej strony, gdyby nie istniała KPCh, Jiang Zemin nie byłby w stanie rozpocząć i przeprowadzić tak przepelnionego złem prześladowania. Od dnia powstania KPCh zwróciła się przeciwko temu, co prawe i dobre. Z represją, jako narzędziem z wyboru i prześladowaniami jako umiejętnością, KPCh opiera swoje rządy na ścisłej kontroli umysłów, opartej na idei podążania tylko za jedną, centralną Partią. W samej swojej naturze, KPCh boi się „Prawdy, Miłosierdzia i Tolerancji” i postrzega Falun Gong jako wroga. Dlatego też represje i prześladowania Falun Gong przez Partię były nieuniknione. Atakując „Prawdę, Miłosierdzie i Tolerancję” Jiang Zemin i KPCh stworzyli szansę dla rozprzestrzenienia się fałszu, zła, przemocy, jadowitości, podłości i korupcji. Skutkiem tego jest ogarniający całe Chiny upadek moralny wpływający na wszystkich.

Zmowa pomiędzy KPCh i Jiang Zeminem związała razem ich losy. Falun Gong obecnie sądownie pociąga Jiang Zemina do poniesienia odpowiedzialności. W dniu, w którym Jiangowi zostanie wymierzona sprawiedliwość, dalszy los KPCh będzie oczywisty. Zasady niebios nie będą tolerować tych, którzy przeprowadzają nieludzkie prześladowania wobec grupy dobrych ludzi, kultywujących „Prawdę, Miłosierdzie i Tolerancję”. Zło wyrządzone przez Jiang Zemina i KPCh będzie służyło ludzkości jako wieczysta i dogłębna lekcja.

Przypisy:

[1] Więcej informacji na ten temat można znaleźć na stronie internetowej:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/7/23/50560p.html>

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/6/7/48981p.html>

- [2] Więcej informacji na ten temat można znaleźć na stronie internetowej: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/25/52796.html>
- [3] Związane a tym tematem informacje są dostępne na stronie internetowej: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/7/9/79007.html> (po chińsku)
- [4] Li Xiannian (1902 – 1992), były prezydent Chin (1983 – 1988) oraz prezydent Chińskiej Ludowej Politycznej Konferencji Konsultacyjnej (1988 – 1992). Był teściem Jianga Zemina. Chen Yun (1905 – 1995), jeden z najbardziej wpływowych przywódców Chin komunistycznych. Chen był przez dziesięciolecia członkiem stałego Komitetu Politbiura oraz przewodniczącym Centralnego Komitetu Doradczego od 1987 do 1992.
- [5] Qigong jest ogólną nazwą w języku chińskim na ćwiczenia wpływające na energię. Jest wiele szkół qigongu, z których większość ma swoje korzenie w tradycyjnych wierzeniach duchowych. Falun Gong jest jedną z form qigongu.
- [6] W 1992 r. Deng Xiaoping porzucił swój póletat, który podjął po przejściu na emeryturę, i objechał Shenzhen w południowych Chinach koło Hongkongu, wygłaszając przemówienia promujące socjalistyczną ekonomię rynkową w Chinach. Objazd Denga jest uważany w dużej mierze za przyczyniający się do odnowienia chińskiej reformy gospodarczej po okresie ciszy, który nastąpił po masakrze na placu Tiananmen w 1989 r.
- [7] Odkryte w 1973 roku Ruiny Kulturowe Hemudu, datowane na 7000 lat, są posiadającymi dużą wartość historyczną ruinami wioski z Chińskiej Nowej Epoki Kamienia.
- [8] Były przewodniczący Narodowego Chińskiego Kongresu Ludowego.
- [9] Deng powiedział kiedyś - „Czy to czarny kot, czy biały, to jest on tylko tak długo dobry, jak długo łapie myszy” – mając na myśli to, że celem reform gospodarczych jest tylko sprowadzenie ludziom dobrobytu, bez względu na to, czy ich forma jest socjalistyczna, czy kapitalistyczna.
- [10] Intelktualistka zakatowana na śmierć przez KPCh podczas Wielkiej Rewolucji Kulturalnej za odwagę w mówieniu prawdy.
- [11] Chiński organ państwowy odpowiedzialny za oskarżanie i nadzór prawny. Do jego funkcji należy decydowanie o aresztowaniu i oskarżaniu w sprawach poważniejszych przestępstw kryminalnych, prowadzenie dochodzeń, inicjowanie i popieranie oskarżeń publicznych, interpretowanie prawa w szczególnych przypadkach, nadzorowanie decyzji sądów, monitorowanie procedur postępowania sądowego oraz nadzór działalności więzień, aresztów i obozów pracy.